SALT ÎN DESTIN

VLADIMIR BUCUR

PREMIUL I (POVESTIRE) LA CONCURSUL ANUAL DE CREAŢIE LITERAR-ARTISTICĂ DE ANTICIPAŢIE BUCUREŞTI 1983

— NU MAI STAI? îşi holba Edd ochii spălăciţi făcînd o mutră nemulţumită. Să mai bem ceva, să mai vorbim…

Han nu răspunse. Îşi cobori picioarele de pe scaunul alăturat, caută în claviatura mesei clapa „TERMINAT CONSUMAŢIA” şi, după ce-o apăsă, culese restul sub forma unor jetoane mici şi verzi apărute într-o nişă. Le cîntări gînditor în palmă. Făcuse gestul din obişnuinţă. Bucăţelele de plastic magnetizat, care însemnau pentru ceilalţi totul sau aproape totul, pentru el îşi pierduseră semnificaţia. Nu mai avea nevoie de ele. Ezită cîteva secunde, apoi le introduse una cîte una în fanta mesei.

— Bea ceva pentru mine, Edd, spuse şi simţind că i se umezesc ochii se ridică brusc şi se îndreptă spre ieşire.

— Hei, unde te duci? răsună în urmă glasul răguşit al lui Edd. Îl ignoră şi, trecînd pragul, sări într-o cabină reactivă. Fugitiv îi înregistră numărul. Nu greşise. De fapt, nici nu avea cum, în lumea asta în care nici măcar un fir de praf nu scăpa uriaşului angrenaj al Predesticii. Se lăsă greoi pe perne şi porunci fără vlagă:

— Sectorul A, caroiajul 1.

Nu cunoştea pe nimeni în zona aceea, rezervată elitei, n-avea nici un motiv să ajungă acolo, dar vorbele îi veniseră pe buze înainte de a le gîndi. Se aflau în el sau, mai bine zis, în arabescul care-i încrusta fruntea. Nu numai vorbele, ci toate acţiunile sale cuprinse între cele două jaloane: „NAŞTEREA ŞI MOARTEA”. Se apropia cu paşi vertiginoşi de cel de-al doilea. Peste cîteva ore, îşi privi ceasul, peste exact o oră şi cincizeci de minute avea să moară la fel de stupid precum trăise: căzînd de pe terasa unui hotel într-un moment de defecţiune a

sistemelor de securitate magnetică.

Cunoştea secvenţă, cu secvenţă, chiar de cînd împlinise doisprezece ani, vîrsta majoratului, întreg filmul existenţei sale, toate momentele importante, puţinele reuşite şi nenumăratele eşecuri. Mai mult, exasperat fiind de seria nesfîrşită de insuccese ce-i era menită, încercase să acţioneze altfel, să se abată de la scenariu. Nu reuşise să schimbe decît cîteva elemente neînsemnate. Finalul rămăsese în întregime cel prevăzut în Mnemodest. Atunci se convinsese că nu există nici o posibilitate de sustragere de la soarta impusă de cartela ale cărei simboluri îi gravau adînc carnea frunţii.

Oftă adînc şi tresări surprinzînd dorinţa de viaţă care, după aproape treizeci de ani de amărăciune, mai există în el. Ce însemna sentimentul acesta stupid care-l îndemna să se îndoiască de implacabilitatea programului care-i dirijase pînă acum fiecare mişcare, fiecare zîmbet, fiecare fior? Pe vremuri, cînd oamenii erau victimele unor acţiuni aleatorii, cînd şansa şi soarta erau guvernate de întîmplare, acest sentiment se numea speranţă. Acum nu se mai putea numi decît prostie.

Cu o uşoară smucitură, cabina se opri. Uşa se deschise invitîndu-l parcă să iasă. Se gîndi un moment că ar putea încerca încă o dată să se împotrivească realităţii, să fugă de pe calea riguros definită a existenţei sale. Zîmbi chinuit. N-avea nici un rost. Aşa-i stătea scris. Să cadă de pe terasa hotelului ce-şi profila silueta uriaşă la cîteva sute de metri mai încolo.

Coborî şi se îndreptă încet spre clădirea pe care-o vedea pentru întîia oară. Era o construcţie ultramodernă în care puteai foarte uşor să cheltuieşti o avere într-o oră. Şi, ironia soartei, el avea acum, în ultimele clipe, mai mulţi bani decît avusese vreodată. Pe faţada celor o mie de etaje, ce străluceau diamantin în lumina vie a soarelui, sute de ascensoare se deplasau cu iuţeală, semănînd cu broboanele de sudoare ce-i inundau fruntea. Constatarea că în loc să urască această lume care-i desemnase un

destin atît de vitreg, se lăsa pătruns de emoţii estetice în faţa realizărilor ei, îl uimi. Dar nu putea să urască un sistem de viaţă care devenise de cîteva mii de ani singurul. Nu putea decît să-l accepte, aşa cum îl accepta tot ceea ce însemna viaţă, mişcare, devenire.

Singura şansă pe care-o oferea era aceea ca, în momentul conceperii, părinţii să dispună de suficienţi bani pentru a cumpăra un Mnemodest favorabil progeniturii lor. Părinţii săi fuseseră prea săraci. Mnemodestul îi fusese repartizat din oficiu. Nu le purta pică pentru asta. Acum aprecia faptul că nu-i fusese dat şi lui să aibă urmaşi, deşi altădată şi-i dorise. Îi părea bine că nu lăsa în urmă o fiinţă sortită eşecului de neşansa de a nu fi avut bani.

Mergînd agale, cu mîinile în buzunarele combinezonului albastru, semnul distinctiv al castei a V-a, penultima, se apropie de unul din ascensoare. Era gol şi fu nevoit să mai aştepte vreo două minute pînă ce fotoliile acestuia se ocupară cu minimum de persoane necesar deplasării rentabile.

Îndură cu nepăsare privirile curioase şi dezaprobatoare ale celorlalţi, înveşmîntaţi cu precădere în salopete şi combinezoane corespunzînd castei speciale. Era, ştia bine, un intrus ce încălca cele mai elementare reguli de politeţe intrînd într-un hotel rezervat. Rînji în gînd. Ce putea face? Asta-i era soarta.

Poate din pricina prezenţei lui nedorite sau poate pentru că aşa era obiceiul, ascensiunea se desfăşură într-o tăcere deplină. Fu singurul care coborî la etajul cinci sute, urmărit de privirile ostile ale celorlalţi. Parcurse fără grabă coridoarele învăluite într-o lumină blîndă, odihnitoare. Trecerea sa semăna stupoare printre clienţii risipiţi pe băncile dispuse de-a lungul pereţilor acoperiţi cu rafinate opere de artă extraterestră. Simţi o satisfacţie atroce la gîndul că, măcar în ceasul din urmă, îi era dat să pătrundă într-unul din sanctuarele bogătaşilor, să-i şocheze sau măcar să-i scandalizeze pe cei ce făcuseră din viaţă un perpetuum de huzur şi saţietate.

Intră în grandioasa sală a restaurantului. Strălucirea şi fastul interiorului îl surprinse, deşi iniţial îşi propusese să nu se lase impresionat. Pe pereţii îmbrăcaţi în marmură roşie, venusiană, făclii albastre ardeau cu pîlpîiri hipnotice, răspîndind în încăpere efluvii necunoscute nărilor sale, menite să creeze buna dispoziţie. Mesele rotunde, din cuarţ cu transparenţă variabilă, separate prin pereţi din acelaşi material, erau în întregime ocupate. Numai una, aşezată lîngă peretele exterior, avea un fotoliu liber. Se îndreptă fără ezitare într-acolo, salută şi se aşeză, impasibil sub privirile furişate spre incriminantul său combinezon albastru.

Perechea se opri dintr-o discuţie ce părea aprinsă. Femeia, într-o salopetă roşie, casta specială, era tînără şi atrăgătoare. Bucle blonde căzîndu-i pe umeri, contrastau plăcut cu bronzul pielii, cu buzele roşii şi pline şi cu ochii negri umbriţi de gene lungi, mătăsoase. Ochi care nici măcar nu clipiră cînd Han o privi cercetător, aproape obraznic, măsurîndu-i formele evidenţiate de salopeta bine croită.

Bărbatul de lîngă ea, un bătrîn viguros, din aceeaşi castă, înalt şi bine făcut, evita să-l privească. Han îl simţi încordat, la pîndă. Puţin îi păsa. Terminînd cu cercetarea comesenilor, scose din buzunare un maldăr de jetoane portocalii şi se apucă meticulos să le introducă în fanta decupată în marginea tăbliei transparente. Era hotărît să-şi cheltuiască toţi banii, aşa că ceru, fără ezitare, cea mai scumpă băutură afişată pe ecran.

— Lapte!

Vocea îi sună triumfătoare cînd îi privi pe cei doi ce asistaseră uimiţi la inedita ceremonie. Probabil, nici măcar ei nu şi-ar fi putut permite un elixir atît de costisitor. Micuţul elevator se ivi aproape imediat şi dădu la iveală un recipient elegant în care sclipea opalin simbolul sfidării aruncate de Han întregului univers.

— Pentru frumuseţe, închină el, privind ţintă în ochii femeii. Aceasta tresări uşor, roşi, apoi zîmbindu-i îşi ridică

la rîndul ei paharul.

— Asculta Han, simţi mîna nervoasă a bătrînului înfigîndu-i-se în braţ, şterge-o cît mai repede de aici! Altfel chem garda şi...

— Tată..., interveni imploratoare fata.

— Nici un tată, i-o reteză bătrînul! Nu vreau să-l suport aici pe acest individ obraznic. Cu ce drept ai intrat aici, cum de ţi s-au deschis uşile?

Han îşi smulse cu uşurinţă braţul din strînsoarea degetelor fine, de aristocrat, zîmbi dispreţuitor şi se uită la ceas. Cinci minute.

— Numai cinci minute, spuse el printre dinţi. Atît va trebui să mă mai suporţi.

Bătrînul se chirci sub răceala privirilor cenuşii în care simţi o nepăsare mai presus de convenienţele sociale la care ţinea atît. Înţelese şi chipul i se crispă sub o suferinţă ascunsă. Încercă să zîmbească, dar chipul său ridat nu reuşi să schiţeze decît o jalnică grimasă. Ridică şi el paharul.

Băură toţi trei în tăcere. Uşa transparentă, în dreptul căreia se aşezase Han, începu să gliseze neauzit lăsînd să pătrundă o boare călduţă. „Se fac ultimele pregătiri”, îi trecu prin minte. Închise ochii căutînd să-şi abată gîndurile negre ce-l frămîntau, dar nu reuşi decît să-şi amintească ultima secvenţă a vieţii, aşa cum îi fusese prezentată de decodificatorul Mnemodestului. Căderea, strigătul lung, strivit între maxilarele încleştate, senzaţia de plutire şi apropiere vertiginoasă de sol. Apoi izbitura.

— Cum te cheamă? răsună glasul melodios al fetei. Deschise surprins ochii şi încă sub imperiul imaginilor de sub pleoape nu pricepu. Se reculese şi cu voce mai aspră decît ar fi dorit se prezentă.

— Han Cor, oficiant gradul II, casta V, dacă mai are vreo importanţă.

Bătrînul îl privi cu ochii încărcaţi de compasiune.

— Ai consultat „oracolul”?

— Am avut curiozitatea asta. Pe la doisprezece ani,

preciză Han trist, şi cu mîna tremurîndă duse din nou paharul la buze. Sorbi îndelung degustînd picătură cu picătură licoarea reconfortantă, apoi aruncă recipientul gol în fanta debarasoare.

În loc să fie resorbit în corpul mesei, paharul fu ejectat înapoi şi căzu pe podea. Han tresări şi se aplecă să-l ridice. Un bîzîit uşor se auzi dinspre fotoliul său magnetic, apoi un soi de irizaţii portocalii îl învăluiră. Sări din fotoliu, electrocutat. Piciorul nimeri paharul, acesta se rostogoli sub talpă şi trupul i se prăvăli spre deschizătura din perete.

Cu un reflex neaşteptat, bătrînul îl apucă de combinezon, voind să-l tragă înapoi. Dar Han era prea greu pentru puterile sale. Antrenat de acesta fu la rîndu-i proiectat prin deschizătură.

Han mai auzi în urmă strigătul fetei, apoi senzaţia de plutire, de eliberare îl copleşi.

. . . .
. . . .

— Nu înţeleg cum a reuşit să supravieţuiască ăla, arătă poliţistul spre Han, care se ridica năucit de pe caldarîm. În mod normal trebuia să trăiască celălalt. Mnemodestul este categoric, mai adăugă scoţînd decodificatorul de pe fruntea bătrînului. Medicul privi trupul şi murmură la rîndul său nedumerii

— Dracu ştie. O fi avut loc un fel de transfer de soartă... Vor afla cei de la Departamentul de Predestică despre ce e vorba. Oricum, norocosul de colo trebuie să-şi cumpere un nou Mnemodest.